

Nr 460.

Av herr **Lundberg** i Hälsingborg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 348, med förslag till lag angående ändrad lydelse av 4 § lagen den 1 mars 1940 (nr 119) om skyldighet för ägare av anläggningar och byggnader att anordna skyddsrum m. m.

I proposition till riksdagen (nr 348) har Kungl. Maj:t föreslagit sådan ändrad lydelse av 4 § lagen den 1 mars 1940 om skyldighet för ägare av anläggningar och byggnader att anordna skyddsrum m. m., att skyddsrum vid krigsviktiga industriella anläggningar skola göras fullträffsäkra. F. n. behöva skyddsrum vid industriella anläggningar endast uppföras såsom s. k. normalskyddsrum, varjämte skyldigheten i fråga gäller endast sådana anläggningar, vid vilka i regel minst 25 personer samtidigt äro sysselsatta.

Såsom i propositionen framhålles, är det otvivelaktigt önskvärt, att krigsviktiga industriella anläggningar såvitt möjligt förses med fullträffsäkra skyddsrum. Enligt uttalande av departementschefen i propositionen skola sådana skyddsrum kunna krävas icke blott vid väsentlig ombyggnad, ändring eller utvidgning av krigsviktiga industrianläggningar utan jämväl i andra fall, förutsatt att synnerliga skäl därtill föreligga. Såsom exempel härpå anföres det fall, då en industrianläggning vid krig kan väntas bliva särskilt utsatt för flyganfall.

Kostnaderna för fullträffsäkra skyddsrum — under förutsättning att dessa avse utrymme för c:a 300 personer — uppskattas av luftskyddsinspektionen till 150—250 kr. per person, om skyddsrummet anordnas i berg, och till 250—350 kr. per person för friliggande skyddsrum. S. k. normalskyddsrum anses däremot genomsnittligt betinga en kostnad av högst 100 kr. per person. Kostnadsökningen för fullträffsäkra skyddsrum blir alltså högst väsentlig. Härtill kommer, att till krigsviktiga industrianläggningar enligt propositionen skola räknas icke blott anläggningar av omedelbar betydelse för rikets försvar utan jämväl företag, som äro av större vikt för folkförsörjningen under krig. Fullträffsäkra skyddsrum torde därför bli aktuella i ett mycket stort antal fall.

Anordnandet av fullträffsäkra skyddsrum för krigsviktiga anläggningar måste i högsta grad anses vara en samhällets angelägenhet. Det är minst lika viktigt för samhället som för den enskilde företagaren, att den här avsedda personalen kan beredas ett effektivt skydd vid luftanfall. Fullträffsäkra skyddsrum äro ur denna synpunkt närmast jämförbara med sådana anstalter, som vidtagas för det allmänna luftskyddet. Det förefaller därför rimligt, att kost-

naden för fullträffsäkra skyddsrum till viss del bäres av staten. Härvid synes skäligt, att staten tager på sig den merkostnad, som anordnandet av fullträffsäkra skyddsrum medför i jämförelse med normalskyddsrum. Detta torde vara en lämpligare lösning än att — såsom propositionen förutsätter — lämna dispens från ifrågavarande skyldighet, där kostnaden för skyddsrum blir mera avsevärd.

Under återopande av det ovan anförda får jag hemställa,

att riksdagen ville vidtaga sådan ändring i den framlagda propositionen, att kostnaden för anordnandet av fullträffsäkra skyddsrum vid krigsviktiga industrianläggningar till viss skälig del skall bestridas av statsmedel.

Stockholm den 22 oktober 1943.

Sven Lundberg
i Hälsingborg.